

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 44

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

09-11-2025

« τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν » (Ἡσαΐου 53,5)

Ὁ μεγαλοφωνότατος Προφήτης Ἡσαΐας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, αἰῶνες πρὶν τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ἀναφωνοῦσε: «Αὐτός, ὅμως, (ὁ σαρκωθεὶς Κύριος) τραυματίσθηκε γιὰ τίς παραβάσεις μας· ταλαιπωρήθηκε γιὰ τίς ἀνομίες μας· ἡ τιμωρία πού ἔφερε γιὰ τὴ δική μας εἰρήνη ἦταν ἐπάνω σ' Αὐτόν· καί, διὰ μέσου τῶν πληγῶν Του, ἐμεῖς γιατρευτήκαμε».

Στὴν σημερινή ἀποστολική περικοπή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμολογεῖ λέγοντας· «ἐγὼ γάρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω» (Γαλ. στ',11-18). Στίγματα εἶναι τὰ σημάδια ἀπὸ τίς πέντε πληγές πού ἔφερε ὁ σταυρωθεὶς Κύριός μας ἐπάνω στόν Σταυρό. Θεωρεῖ καύχηση καί τιμὴ ὁ θεῖος Ἀπόστολος στίς πολλαπλές δοκιμασίες του νά συμπάσχει μέ τόν Κύριο στό θεῖο καί ζωοποιό Πάθος Του.

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερα τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τοῦ «ἐν Χίῳ διδάξαντος καί μονάσαντος», ἑνὸς λαμπροῦ καί λαοφιλοῦς ἱεράρχου. Καυχόταν καί ἐκεῖνος γιὰ τὰ «στίγματα» τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου. Θεώρησε ἰδιαίτερη εὐλογία στή ζωὴ του νά τὰ ἀποκτήσει γιὰ δύο βασικούς λόγους: πρῶτον, διότι αὐτὰ ἀποδεικνύουν τὴν πίστη καί τὴν ἀφοσίωσή του στόν Κύριο, καί, δεύτερον, διότι μέ τὰ στίγματα αὐτὰ συμμετεῖχε κατὰ κάποιον τρόπο στά Ἁγία Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας βέβαιη τὴν ἐλπίδα ὅτι θά λάβει μέρος καί στήν Ἀνάστασή Του. Αὐτὰ ἔγιναν τὰ λάβαρα τῆς νίκης του.

Ὁ Ἅγιός μας γεννήθηκε τό 1849 στή Σηλυβρία τῆς Θράκης. Ἦταν ἓνα εὐφυέστατο παιδί, πού ἔδειξε τὴν διδασκαλική καί θεολογική του κλίση ἀπὸ πολύ νωρίς. Τελείωσε τό δημοτικό καί τό σχολαρχεῖο. Χαρακτηριστικό εἶναι τό γεγονός, ὅτι σέ ἡλικία μόλις ἑπτὰ ἐτῶν ἔραβε φύλλα χαρτιοῦ μεταξύ τους μέ σκοπό νά φτιάξει βιβλία, γιὰ νά γράψει σέ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔλεγε στή μητέρα του. Μεταναστεύει

στήν Κωνσταντινούπολη όπου εργάζεται σκληρά συνεχίζοντας τις σπουδές του. Πρίν συμπληρώσει ακόμα τό 20^ο έτος τῆς ἡλικίας του καί λόγω τοῦ ἀνεπίληπτου ἠθους του προσλαμβάνεται ὡς παιδονόμος σέ ἐκκλησιαστικό σχολεῖο. Μέ ὑπερηφάνεια ἔρχεται στήν ἁγιοτόκο Χίο καί εργάζεται ὡς δημοδιδάσκαλος στό Λιθί. Ἐκεῖ δίδαξε γράμματα στά παιδιά ἐπί ἑπτά ἔτη. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἁγίου μας ἦταν νά γίνει μοναχός. Χρίεται (ἢ ὀρθότερον) Κείρεται στήν Ἱερά Νέα Μονή μέ τό ὄνομα Λάζαρος ἀπό Ἀναστάσιος. Ἐδῶ μέ τήν καθοδήγηση τῶν πνευματικῶν του Πατέρων ἐντρυφεῖται στήν ἀσκητική ζωή μέ προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνία καί γονυκλισίες, προκόπτοντας στό καλογερικó ιδεῶδες τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ἀθλεῖται στή κορωνίδα τῶν ἀρετῶν, τήν ὑποποιοῦ ταπείνωση, ἡ ὁποία, ἀργότερα, θά τοῦ καταστειῖ πολύτιμο ἐφόδιο στίς ἐπερχόμενες «Θεοῦ εὐδοκία» δοκιμασίες του. Στόν πάνσεπτο Ἱερό Μητροπολιτικό μας Ναό ἀκούστηκε γιά πρώτη φορά τό ὄνομα Νεκτάριος στίς 15-1-1877 ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος τόν Χειροτονεῖ Διάκονο. Μέ τό ὄνομα αὐτό θά τόν γνωρίσει ὅλος ὁ κόσμος καί μέ τό ὄνομα αὐτό θά λάβει τή χάρη τοῦ ἁγιασμοῦ.

Στή συνέχεια, μέ ἄδεια τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του, μεταβαίνει στήν Ἀθήνα μέ τή χορηγία τῶν ἀδελφῶν Χωρέμη, οἱ ὁποῖοι καί θά καταστοῦν πολύτιμοι εὐεργέτες του γιά σπουδές. Γρανιτεμένος ὁ Ἅγιός μας ἀπό τήν βαθεῖα του πίστη στό Θεό καί ἐνδεδυμένος μέ τήν στολή τῆς θεότητος – τήν ἱερή ταπείνωση - ἔρχεται στήν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Ἐδῶ τόν ἀναμένουν τά ἀθληφόρα σκάμματα τῆς ὑπομονῆς. Χειροτονεῖται Πρεσβύτερος καί Ἀρχιερέας. Ἡ ποιότητα τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς του καί ἡ διαύγεια τῶν φρονημάτων του φαίνεται ὀλοκάθαρα στούς ἄδικους διωγμούς του. Στήν σκέψη του ἀντηχεῖ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰω. 15,20). Ἀφανεῖς ἀντίχριστες δυνάμεις κατάφεραν νά μεθοδεύσουν κάποιες συκοφαντίες ὥστε νά ἀπολυθεῖ ἀπό τίς ἐκκλησιαστικές του ἀρχές. Σάν ἄνθρωπος ἀθῶος διαμαρτύρεται. Συγχρόνως, ὑψώνει τή δεξιά του χεῖρα πρὸς τά ἄνω λέγοντας: «θά μιλήσει ὁ Οὐρανός». Οὐδεῖς ἀδοκίμαστος εὐδόκιμος! Σέ μετέπειτα συγγραφικό ἔργο του θά διατυπώσῃ: «Ὑπομονή εἶναι ἡ ἠθική δύναμη πού κατευνάζει τά θλιβερά συναισθήματα, τά ὁποῖα ἀναπτύσσονται στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου καί καταπραῦνει τούς πόνους πού προκαλοῦν τά βάσανα. Ἡ ὑπομονή εἶναι ἀρετή ἀφοῦ ὑπάρχει ὡς καρπός ἐλπίδας τῆς πρὸς τόν Θεό, καί μέ αὐτήν ἐπιβραβεύεται ἡ σωτηρία». «Μακάριοι οἱ

δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 5,10) ἀναφωνοῦσε.

Σάν ἀληθινός λειτουργός τοῦ Ὑψίστου προτιμᾶ νά ἀδικεῖται παρά νά καταστρέψει στίς ψυχές τῶν πιστῶν τήν εἰκόνα τῆς Ἀρχιερωσύνης, χτυπῶντας τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς πού τόν ἀδίκησαν. Ἔρχεται στήν Ἑλλάδα διωκόμενος καί συκοφαντούμενος. Στή συνέχεια, διορίζεται ἱεροκήρυκας σέ ὀρισμένες Μητροπόλεις. Ὁ Κύριος, ὅμως, ἀφοῦ τόν προετοίμασε, μέ τή θλίψη καί τόν διωγμό, τόν ἀνεβίβασε στήν ὑψηλή θέση τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Δεκατέσσερα ὀλόκληρα χρόνια ἐργάσθηκε συστηματικά ὁ Ἅγιος στό θερμοκήπιο τῶν Ἱερατικῶν κλήσεων. Ὅτι ἱερώτερο εἶχε κατακτήσει μέ τήν ἀσκησή του καί μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, μέ πολύ ζῆλο τό ἀποτύπωνε στίς ψυχές τῶν ἱεροσπουδαστῶν του. Εἶχε κατέβει στά βάθη τῆς ψυχῆς τους, γνώριζε τήν καταστροφή πού προξενοῦν τά πάθη καί οἱ κακίες τῶν μεγαλύτερων στήν ἀνέλιξη καί ἀνάπτυξη τῶν νεωτέρων. Ἦθελε, αὐτός ὁ μακάριος ἄνδρας, νά μήν πληγῶσει, νά μήν τσαλακῶσει μέ τιμωρίες τά παιδιά του, ἀλλά νά τά ἀνυψώσει, νά τά ἐμψυχώσει μέ τή μέθη τῆς δικῆς του ἐν Χριστῶ ἀγάπης. Στίς καθημερινές Ἀκολουθίες στόν Ναό τῆς Ριζαρείου Σχολῆς παραβρισκόταν ἀδιάλειπτα, στεκόμενος ὀρθος σέ στασίδι, ἀφ' ἑνός γιά νά δίνει στούς μαθητές ὑπόδειγμα ἐκκλησιασμοῦ καί ἀφ' ἑτέρου γιά νά καμαρώνει τούς δύο χορούς μέ τούς 140 μαθητές πού ἔψαλλαν. Ὅταν ἀκουγε τούς ὕμνους πού ἐκεῖνος συνέγραψε καί ἐμελοποίησε πρός τιμήν τῆς Παναγίας μας «Ἀνυμνῶν μεγαλύνω σε, Ἄχραντε» κυριολεκτικά μεταρσιωνόταν. Ὁ Ἅγιός μας ὑπῆρξε λειτουργός μέ φλόγα πύρινη, φιλόστοργος καί διακριτικός πνευματικός Πατέρας, ὑσιπέτης Θεολόγος, συγγραφέας θεόπνευστος, ἱεροκήρυκας, παιδαγωγός ἄριστος, θαυματουργός· καί ἐν ζωῇ καί μετά θάνατον. Αὐτός ὁ θεόπτης τοῦ ἀκτίστου φωτός προσέφερε ἀπειρες εὐεργεσίες στό Ὀρθόδοξο Νεοελληνικό Ἔθνος μας. Ἡ ἔνδοξος νῆσος μας καυχᾶται ἰδιαίτερος γιά τήν δεκαπεντάχρονη ἀγιόνυμο καί θεόσταλτη ἱερή καί ἀγιασμένη παρουσία του. Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή καί τίς πρεσβεῖες του.

Ἄγιε Νεκτάριε, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν! ΑΜΗΝ!